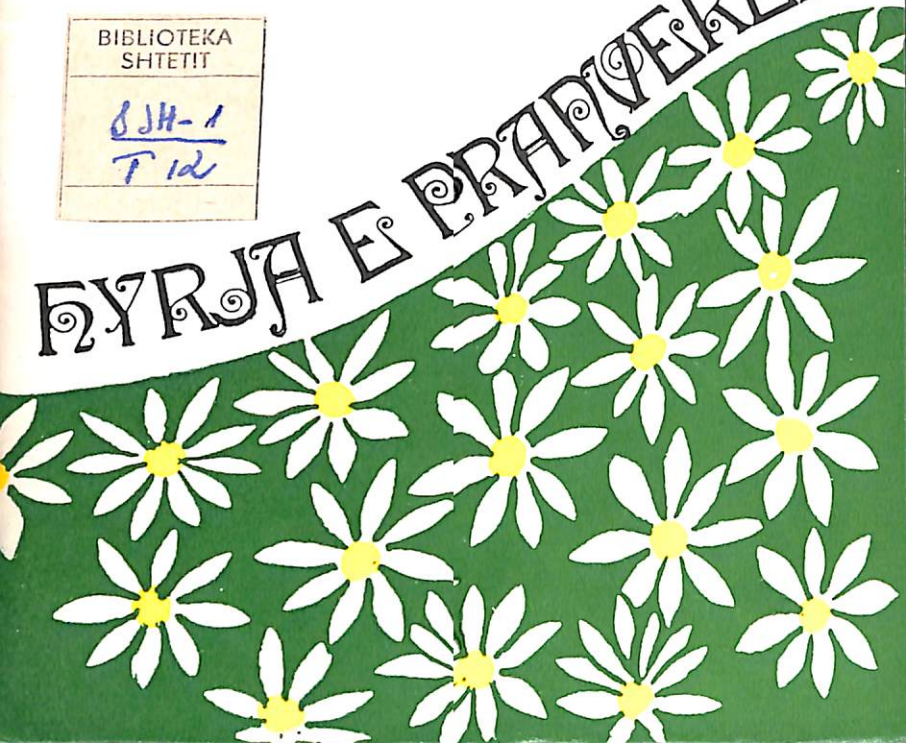

VASIL TABAKU

BIBLIOTEKA
SHTETIT

SH-1
T 12

HYRJA E PRANVERES

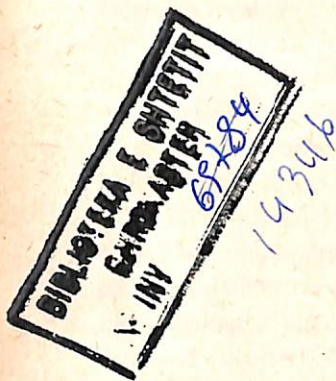

814-1
T12

VASIL TABAKU

HYRJA E PRANVERËS

poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1976

HYRJA E PRANVERËS

Nga gëmusha e bleruar
u ngrit zogu dhe nga krahët dimrin shkundi.
Marsi, me mijëra manushaqe, tokën puthi.
Me një lirikë
pranverën putha edhe unë.

Gëzuash, pranverë! . . .
Afshi yt është në çeljen e luleshqerrës,
në bisqet e grurit e sythet e pemës,
në frymëmarrjen e blerimit është . . .
Edhe në receptorin ku telefonon kjo vajzë
adresën time të largët veriore
edhe në kopshtin e këtyre fëmijëve,
që emrin tënd përsërisin brenda një vjershe
edhe në dashurinë e ushtarit,
që në jakën e kapotës
mban të çelur një burbuqe.
Afshi yt është kudo, stinë ripërtëritëse,
në gjithë qenien e bleruar të Atdheut.

POEZIA E NËNËS

Retë dridhen lehtë përmbi hënë,
ashtu si shamia jote dridhet përmbi thinja.
Paske dalë t'më presësh,
paske dalë, moj e mira nënë,
me njërën dorë nga gëzimi
harruar te zemra ...

Paske dalë,-
buza ç't'u dridhka prej mallit...
Ç'mendon ashtu, moj e mirë,
ç'mendon? ...
Mos vallë ditët e dhembjes së largët,
ditët kur tim at' prisje,
tim at' me yll, pushkë e flamur
dhe të prunë atëherë vetëm një këmishë
grisur nga plumbat nëpër luftë ...

Si rrezja fijen e njomë të barit
më rrite.

Ngrohtësia jote
m'u bë dashuria ime e pamort,
puthjet e tua — shëndeti dhe forca ime,
qumështi yt
m'u bë gjaku im...

Rritu, më the,
rritmu, bir, për Partinë!
T'më bëhesh për nuse,
t'më bëhesh për pushkë, kazmë dhe këngë...
Rritmu...

Dhe ika larg, nënë,
ika nëpër atdhe
gjersa ta shtova kaç shumë mallin.
Ika,
e pak nga pak mbi supe
ndjeva peshën që rritej të socializmit.

Ika fëmijë
e kthej komunist, moj nënë,
i fortë e i ndershëm
si gjaku i tim eti
dhe gjaku i patharë i gjithë të rënëve.

Dhe ja, ti paske dalë.
Buza s'e mban dot gazin,
psherëtimën e mallit, jo ...

FËMIJËRIA

Macja që loz me lëmshin e kaltër të mbesës
nuk shtur thjeshtë atë lëmsh,
kujtimet e mia zgjidh,
fijet e jetës

shpleks lehtë-lehtë,
ditët e para të fëmijërisë ...

Ditët e para të rritjes,
këmbët vrarë nga gurët,
këmisha e zbardhur varur në gardh,
festa e abetares,
rrepa dhe gjyshi i bardhë,
një këngë e posamësuar për Partinë
ték fluturonte nëpër gjithë kopshtin,
një pushkë druri sipër tavolinës,
me dy inicialet e gdhendura të emrit tim,
dhe një flamur i vogël
në duart e mia.

U rritëm kaq shpejt...
po fëmijëria më duket sikur
zgjuar,
gjithë zëra, prapa derës është
e më thotë: «U rrite: pa shih, je bërë burrë!»

Loz macja
loz edhe mbesa ime,
ngadalë lëmshin e kaltër mbledhin,
ngadalë sikur druhen
mos fëmijërinë time trembin.

DY FJALË PËR BABANË

Punëtor si gjithë punëtorët-im at,
naftëtar i vjetër
me thembrat e çizmeve ngrënë
rrugëve të palodhshme
sondë më sondë,
naftën duke mbledhur në grushte
me ngazëllimin e një gëzimi të brendshëm
që i buron nga dy cepat e rrudhur të syve.

Duart e tij të mëdha
ngjyrën e naftës ruajnë nëpër pore e të çara . . .
Era e naftës për të
ka diçka të veçantë,
të dashur
ashtu si aroma e grurit për bujkun ka.

Ai vjen nga rruga e gjatë e viteve
me supet e shtruar nga puna.

Midis flokëve, si zambak i bardhë,
i harliset një tufë thinjash të reja...

Ndiej dorën e tij mbi supe
dhe gjithë duart e qëndrueshme të shokëve ndiej,
kundërblokadën
në formën e mijëra duarve
që mijëra tonelatë naftë
si gjak në dejet e industrisë derdhin.